

EL DIA "D"
DE LA SETMANA

VILAFRANCA
ACULL UNA
NOVA EDICIÓ
DEL
BIRRAFANCA
AMB MOLTES
ACTIVITATS

DISSABTE
8
AGOST

ELS SANTES
DE LA SETMANA

Dv Sixte Ds Domènec,
Ciriàc Dg Romà, Rústic
Dl Llorenç, Deodat Dm
Clara, Susanna, Tiburci Dc
Anicet, Hilària Dj Ponçà,
Hipòlit

EL LLIBRE
DE LA SETMANA

Aquest és el llibre
de més sortida a
la llibreria
La Cultural de
Vilafranca

//CULTURA

LA XIFRA

9

són les obres que han passat
el primer tal del premi El
Lector de l'Odíssea

OPINIÓ

L'altra cara de la corrupció
César Martín //P24

Ens podrà, ara, la por?
Jaume Claramunt //P25

Lo que pudo ser
David Montegudo //P25

EL PILAR

Melicotó

Pep
Fornés

L'estiu, un temps per a les converses disteses, és un moment propici per jugar amb les paraules. I el llenguatge a vegades té la capacitat d'enamorar-nos i deixar en el pavelló auricular—el paladar de l'oida—una música fresca i reconfortant.

Fa unes setmanes, en una cafeteria de Barcelona, encara que també hauria pogut ser en una terrassa vora el mar al Baix Penedès, una cambreta molt jove em va captivar. No va ser per la seva bellesa, tot i ser una noia ben plantada, sinó per una expressió que no havia sentit mai fins aleshores i que em va seduir. L'havia demanat un fred i ella em va dir que en tenien un de "melicotó". Vaig captar dues paraules unides pel connector copulatiu que em van deixar rumiant, com intentant descifrar un jeroglífic. Mèi, sí, aquest fruit d'ós; i viscosos que les abelles produeixen a partir del nèctar de les flors; i cotó, sí, aquesta fibra tèxtil vegetal que serveix per fer samarretes. Però juntes no m'acabaven d'encaixar, potser hi havia un secret que se m'escapava. I vaig repetir: "Mèi i cotó?". Ella va somriure: "Aï, ja m'he tomat a despistar! A Menorca, del presénc en diem melicotó", m'acareix.

Sí, a ses illes tenen moltes paraules iguals o semblants a les nostres, però aquesta té una clara resonància del mot castellà "melocotón". Una prova més, sí encara ens en falten, que tots plegats parlem idiomés germans i que, en teoria, ens hauríem d'entendre; però l'espèrdua entre dos mots —el català i el castellà— que comparteixen tantes paraules és cada vegada més gran. Hi ha encara algun pont que travessi de l'un a l'altre o ja hem fet tard? No ho sé, però sempre ens podem menjar un melicotó, o si voleu un presénc de vinya d'Ordal, que són boníssims!

L'ENTREVISTA

"Les persones amb discapacitat són el públic més fidel: sempre et diuen quan els fas sentir bé"

Alex Vendrell

Després de més de 15 anys com a cantant d'inadaptats, l'entrevisto com a treballador de Mas Albornà. Com hi va venir a parar?

Fa vuit anys em vaig saturar del món de la música i vaig decidir buscar una feina assalariada que em donés estabilitat almenys durant un temps. No deixava la música apartada del tot perquè tenia molts projectes, però sí que vaig fer una pausa i m'ho vaig prendre d'una altra manera. Un amic meu era director de la residència Pont Santa de Subirats i en aquell moment buscava homes monitors. I m'ho va oferir. Jo tenia experiència amb persones discapacitades però mai havia treballat en el sector. Vaig acceptar però jo mateix em vaig donar els 15 dies de rigor per plegar si veia que allò no feia per mi. I així li vaig dir al director de la residència: ja no ho faig bé, plegaré.

Però no només no va plegar sinó que ja fa vuit anys que treballa en el sector... Exactament. Allà vaig estar-hi dos anys i després vaig passar a la Fundació Mas Albornà, on sóc monitor del taller ocupacional i on faig atenció directa als usuaris de l'entitat. Sempre dic que m'he enganxat del tot a aquesta feina.

El vilafranquí Alex Vendrell és conegut per haver estat durant més de 15 anys el cantant d'inadaptats, una banda que sempre va haver de lluitar a contracorrent i gràcies a uns esforços titànics, es va convertir en tot un referent en el sector punk en català. Ells portaven la música més dura i radical de Catalunya.

Després d'inadaptats va iniciar el projecte Eina, a banda de col·laborar amb altres bandes. Però darrere d'una estètica punk i la passió per la música hardcore hi ha un Alex molt diferent. I és que des de fa sis anys és monitor del Centre Ocupacional de la Fundació Mas Albornà, feina a la qual diu estar "més enganxat que mai".

Com és? Perquè m'encanta el tracte directe amb la gent i, a més, les persones amb discapacitat sempre reconeixen quan els fas sentir bé. T'ho fan saber a l'instant, cosa que no passa en altres sectors de l'àmbit social. Són el públic més fidel. I amb el grup d'inadaptats en aquest sentit hi ha més similituds del que ens pensem perquè la nostra música era reivindicativa, sensible amb les persones que es queden al marge. I això és el que reivindico també des de Mas Albornà.

Aquest món està clarament feminitzat però vostè va entrar-hi justament perquè era home...

Sí, en el meu cas va ser discriminació positiva. Es buscava un perfil d'home perquè els usuaris també han de tenir a prop el rol d'home. Jo vaig entrar-hi just abans que esclatés la crisi i a més de ser un món molt feminitzat, era un tipus de dona molt concreta: és més immigrant o amb un gran sentiment de protecció, molt maternal. En l'atenció directa faltaven homes. Ara de mica en mica això està canviant però està clar que continuem sent minoria. Queda molt de camí per recórrer i potser també per això em vaig sentir identificat: és una altra manera de lluitar o reivindicar la igualtat.

Què podem fer per millorar el sector de les persones amb discapacitat? Més justícia social, més sensibilitat per mirar les capacitats de tothom, no només les discapacitats. Estem en un món on només ens fixem en la competitivitat, qui és el millor per

guanyar, no en què pot fer cadascú per sumar. Cada dia treballa perquè no caiguem en els estereotips i per fer veure que la imatge falsa de l'interior de les persones i que cal veure-hi més enllà, no quedar-nos només en l'aparença. Sempre he treballat per la igualtat de les persones, per la seva normalització i integració social... L'única diferència és que abans ho feia a través de la música i ara ho faig treballant directament amb les persones. Un gran pas endavant és haver passat de la figura de protecció total a donar-los més autodeterminació, però, com també et deia abans, encara falta molt per fer. La música era un atreuve més potent que no pas el que tinc ara, que és el treball constant.

Suposo que l'administració també podria fer més... Sí, està clar. Les persones com més debils són, més retallades pateixen i més s'aïllen. Es necessiten molts més recursos i ajudes de les que hi ha perquè si no, tornem a la figura de protecció que no els deixa sortir.

Parlava abans de l'autodeterminació de les persones amb discapacitat. El nou centre ocupacional a Vilafranca ha millorat el treball en aquest sentit, oi? Moltíssim, molt més del que la gent es pot arribar a imaginar. Ha estat un canvi a positiu i no només per Mas Albornà com a fundació i els seus usuaris, sinó que és positiu també per la societat en la qual vivim, que veu els usuaris de Mas Albornà com un veí més, que es troba al parc o a la biblioteca mentre llegeix. És un pas endavant molt i molt gran.

Judith Benages

iQUIOSC cat

el 3 de vuit / cat al iQUIOSC .cat

Si ets subscriptor d'"El 3 de vuit"
envia una adreça de correu electrònic a
administracio@el3devuit.cat
per accedir gratuïtament a l'iQuiosc

Available on the
App Store

www.iquosc.cat

Descarregant...